

Arrest

nr. 235 114 van 14 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 228 705 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 november 2019.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NABLY, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Heusden-Zolder op 06.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : G.

voornaam : A. M.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Mersin

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.08.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugdrivingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende verblijfsaanvragen in op basis van gezinshereniging met zijn schoonzus G. M. ("06.12.1988), die over een verblijfsrecht in België beschikt. Tussen 12.01.2017 en 04.04.2019 diende hij 5 aanvragen in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon.

Na elke negatieve beslissing die afgeleverd werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, diende hij, binnen de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe aanvraag in:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017*
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018*
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018*
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019*
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019*

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017*
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018*
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018*
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019*
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019*

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 18.07.2017 en 05.02.2018 ook door de gemeente Heusden-Zolder geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni

2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf en twijfelt niet om op illegale wijze in België te verblijven. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een Belgische vriendin te hebben. Zij woont in Brussel en is van Turkse origine. Zij heet F., maar haar naam of geboortedatum weet hij niet meer. Ze zouden zich volgende maand verlossen en trouwen. Betrokkene ging evenwel niet verder in op de aard van die relatie, evenmin gaf hij een adres. Opmerkelijk is ook het feit dat hij volgende maand zou trouwen en zeer weinig informatie kan geven over de identiteit van zijn partner. Van een gezinsleven is geen sprake, bijgevolg wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Zijn broer en schoonzus wonen in België, maar dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het staat een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van zijn schoonzus en hij toonde niet aan afhankelijk te zijn van haar en haar gezin. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broer en schoonzus. Zijn ouders wonen bovendien nog in Turkije. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen contact houden met zijn familie in België en zij kunnen hem bezoeken in Turkije.

Gezien zijn verblijf hier precair was, is ook het opgebouwde privé-leven en familiale leven in precair verblijf opgebouwd. De staat mengt zich dus niet in het privé-leven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privé-leven en familiale leven in de illegaliteit in België voort te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Hij kan de opheffing van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Deze beslissing impliceert dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen medische problemen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van richtlijn 2004/38, van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“2. AANGAANDE DE GEGRONDHEID VAN HET BEROEP :

A. Middel ter ondersteuning van de vernietiging van de bestreden beslissing : Schending van art. 27 van Richtlijn 2004/38; art. 74/11 van de vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen)

Verweerster steunt zich korthedshalve op het motief dat er in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken en hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Derhalve levert verweerster op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid Vw een inreisverbod af voor 3 jaar.

Dit artikel bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

In casu wordt onmiddellijk een maximumtermijn van 3 jaar opgelegd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Het staat vast dat verzoeker sinds augustus 2017 hier in België verblijft. Hij woont samen met zijn broer en schoonzus. Bovendien heeft hij plannen om met mevrouw F. D. te trouwen. Het kan dan ook niet betwist worden dat de verzoeker zeer nauwe banden heeft opgebouwd in België, die daadwerkelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het door de verzoeker in België ontwikkelde privéleven.

Hoewel verwerende partij duidelijk op de hoogte was van het bestaan van verzoekers privé en familieleven in België, zwijgt de bestreden beslissing hierover in alle talen. Verwerende partij legt verzoeker het verbod op van gedurende drie jaar naar België en de andere Schengenlanden te komen.

Dit houdt in dat verzoeker gedurende drie jaar niet kan terugkeren naar het land waar hij reeds 2 jaar verblijft en het centrum van zijn belangen heeft gevestigd.

Nochtans had verwerende partij op basis van deze elementen een belangenafweging moeten doen en minstens rekening moeten houden met de individuele situatie van verzoeker. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen. Om al deze redenen is verzoeker van mening dat verwerende partij hem op onwettige wijze een inreisverbod heeft opgelegd en wenst dan ook de vernietiging van deze beslissing te bekomen.

Wanneer door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gekozen om de duur van het inreisverbod op te leggen dient de motivatie van deze beslissing navenant te zijn.

Immers moet uit deze motivatie blijken waarom "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval" het in casu aangewezen is om meteen een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

De termijn van drie jaar wordt immers op zeer summiere wijze gemotiveerd door de vage verwijzing dat 'verzoeker niet getwijfeld heeft in België illegaal te verblijven.

Op geen enkele wijze kan zulks in hoofde van verzoeker ook maar ernstig worden weerhouden, laat staan dat verweerster hier ook maar op enigerlei wijze ernstig omtrent motiveert of verduidelijkt.

Dit is niet ernstig.

Gelet op het bovenstaande staat het vast dat de administratieve beslissing niet afdoende gemotiveerd werd en dat de aangehaalde motieven de beslissing voor het afleveren van een inreisverbod ten belope van 3 jaar niet schragen, minstens dat deze periode van 3 jaar in elk geval overdreven is.

Het middel is gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van richtlijn 2004/38 zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij zich steunt op het motief dat er een risico zou bestaan op onderduiken en dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zou motiveren dat de verzoekende partij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing een dergelijk motief echter niet terug te vinden is. Dit onderdeel van het enig middel mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet om reden dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht waarbij er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd opgenomen. Dit gegeven wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.(...)”

Aldus kon de verwerende partij in alle redelijkheid een inreisverbod treffen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Zoals de verzoekende partij vermeldt dient de verwerende partij hierbij rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Uit de uiteenzetting van het middel van de verzoekende partij blijkt dat zij van oordeel is dat niet alle omstandigheden in aanmerking werden genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij stelt dat onmiddellijk een maximumtermijn van 3 jaar is opgelegd. Ze haalt aan dat zij sinds augustus 2017 hier in België verblijft, dat zij samenwoont met haar broer en schoonzus en zij plannen heeft om met mevrouw F. D. te trouwen. Het kan volgens haar dan ook niet betwist worden dat zij zeer nauwe banden heeft opgebouwd in België, die daadwerkelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten. Volgens de verzoekende partij blijkt noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het door haar in België ontwikkelde privé- en familieleven. Nochtans had de verwerende partij volgens de verzoekende partij op basis van deze elementen een belangenafweging moeten maken en minstens rekening moeten houden met haar individuele situatie. De termijn van drie jaar wordt volgens de verzoekende partij op zeer summiere wijze gemotiveerd door de vage verwijzing dat zij niet getwijfeld heeft illegaal in België te verblijven.

Wat betreft het aangehaalde privé- en familieleven in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), kan eenvoudig in de bestreden beslissing gelezen worden dat de verwerende partij met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen wel degelijk rekening heeft gehouden. Ook het argument van de verzoekende partij dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met het privé- en familieleven, mist dus feitelijke grondslag.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers als volgt over artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene verklaart een Belgische vriendin te hebben. Zij woont in Brussel en is van Turkse origine. Zij heet F., maar haar naam of geboortedatum weet hij niet meer. Ze zouden zich volgende maand verloven en trouwen. Betrokkene ging evenwel niet verder in op de aard van die relatie, evenmin gaf hij een adres. Opmerkelijk is ook het feit dat hij volgende maand zou trouwen en zeer weinig informatie kan geven over de identiteit van zijn partner. Van een gezinsleven is geen sprake, bijgevolg wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt. Zijn broer en schoonzus wonen in België, maar dit gegeven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het staat een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van zijn schoonzus en hij toonde niet aan afhankelijk te zijn van haar en haar gezin. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broer en schoonzus. Zijn ouders wonen bovendien nog in Turkije. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene kan via moderne communicatiemiddelen contact houden met zijn familie in België en zij kunnen hem bezoeken in Turkije. Gezien zijn verblijf hier precair was, is ook het opgebouwde privé-leven en familiale leven in precair verblijf opgebouwd. De staat mengt zich dus niet in het privé-leven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn privé-leven en familiale leven in de illegaliteit in België voort te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Hij kan de opheffing van dit inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Deze beslissing impliceert dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”

De verzoekende partij betwist bovenstaande motieven op geen enkele concrete wijze. Zij blijven dan ook overeind. Uit deze motieven blijkt verder dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Bovendien acht de Raad deze motieven niet kennelijk onredelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, evenmin dat 'onmiddellijk' werd gekozen voor een inreisverbod van drie jaar. De verwerende partij motiveert immers op concrete wijze in de bestreden beslissing waarom zij opteert voor een inreisverbod van drie jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 18.07.2017 en 05.02.2018 ook door de gemeente Heusden-Zolder geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf en twijfelt niet om op illegale wijze in België te verblijven. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verder wordt in de bestreden beslissing ook verduidelijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie. De verwerende partij motiveert eerder in de bestreden beslissing immers als volgt:

“Betrokkene diende verschillende verblijfsaanvragen in op basis van gezinshereniging met zijn schoonzus G. M. (“06.12.1988), die over een verblijfsrecht in België beschikt. Tussen 12.01.2017 en 04.04.2019 diende hij 5 aanvragen in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon.

Na elke negatieve beslissing die afgeleverd werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, diende hij, binnen de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe aanvraag in:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen tot gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1e aanvraag op 12.01.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.07.2017
- 2e aanvraag op 09.08.2017, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 05.02.2018
- 3e aanvraag op 19.02.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 23.08.2018
- 4e aanvraag op 14.09.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 19.03.2019
- 5e aanvraag op 04.04.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019”

Opnieuw betwist de verzoekende partij geen enkel van deze motieven en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU